

REAL PETŐFI

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

REGGELI TORNA

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

(HARC)EDZETT CSALÁD

SZÖVEG –
PÓTA RÉKA

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI KÖRBE

ILLUSZTRÁCIÓ –
SZÜCS ÉDUA

REAL PETŐFI

Sajnos, mire kanonizáljuk a nemzeti ünnepeinket, kicsit el is távolodnak tőlünk. Amíg október 23-án a fegyveres testületeknél készenléteket rendeltek el, és az ember alig merészkedett a Batthyány-örökmécses civil ruhás államvédelmissekkel teli környékére, addig volt benne romantika, izgalom. Amióta állami ünnep, azóta némi hosszúhétvége-imázsa lett.

♦ Gimnazista koromban rendőri kísérettel jártuk végig Pestet és Budát az alternatív március 15-ei felvonulásokon, *Nemzeti dal* szavalva, magyar és székely himnuszt énekelve. Az én generációm ott élte meg a hazafiságot, a szabadság és függetlenség eszményeit; ezeket jelentette a trikolór. A szovjet megszállás, a diktatúra idején a sport teremtett lehetőséget arra, hogy felvállalhassuk a magyarságunkat, és – mint például az 1982-es budapesti kézilabda vébé idején – nyíltan kifütyülhessük a szovjeteket.

Az én gyerekeim már nem szaladnak rendőrök elől a nemzeti ünnepeken (bár 2006-ban azért sikerült némi retró hangulatot visszacsempészni). Maradna hát a sport mint az összetartozás megélésének remek terepe, a „mieink” egységbe kovácsoló hatása ugyanis nem elhanyagolható.

Nálunk, odahaza, a foci a minden. A kertben üzzük – főleg a két kisebb fiú, de néha sor kerül családi meccsre, 2x3-as csapatokkal –, és persze nézzük minden mennyiségben. A nagy európai globalizmus azonban ránk telepedett, a kedvenceket a „központból” választjuk; ahogyan régen a győri vagy a szegedi szurkoló is pesti csapatoknak drukolt, most német, angol, olasz futballistákért és csapatokért rajongunk. Természetesen több országból is vannak favoritok, de az igazi rivalizálás a Real–Barca ellentét. Ebben a felállásban mi reálosok vagyunk. Középső fiam kémiatanára egyszer meggondolatlanul bevalotta, hogy édesapja „abszolút reálos” volt – és nem értette a kacagást. Mert mi a furcsa abban, ha egy kémiatanár apukája nem a humán tárgyak iránt érdeklődik? És végképp nem értette: miért osztja meg azonnal az osztályt a felzúduló ellentét, és pláne hogy jön ide Barcelona? Pedig ez legalább akkora különbség, mint hajdan a Fradi vagy Dózsa dilemmája, esetleg a csövesek kontra digók, Neoton Família szemben a Beatricével vagy az MDF és SZDSZ közötti harc a rendszerváltáskor.

Éppen a „sport–hazafiság–mai gyerekek” háromszögön töprengtem valamikor január végén, amikor az iskolában, ahol

dolgozom, az ünnepi műsorokat rendező igazgatóhelyettes félrevont, hogy sürgősen ki kellene találni valamit március 15-ére, mert az eredeti elképzelés kútba esett. Korábban többször is sikeresen együttműködtünk (én írtam, ő rendezett), ezért a rövid határidő dacára belevágtam. A koncepció az volt, hogy egy mai gyerek a „Petőfi és a szabadság” című házi feladatot kapja (ezt újabban projektmunkának hívják). Elkéri az apja laptopját, és az interneten keresgél. Amire kattint (például Sándor és Júlia koltói nászútja), az megjelenik a színen, vagyis a számítógép virtuális világa, a monitoron látottak és olvasottak „vetülnek” elénk. Így nyugodtan ugrálhattunk térben és időben, és a főhős afféle narátorként reagálhatott az eseményekre. A címe *Petőfi.hu* lett. Az elejéhez akartam még valami figyelemfelkeltőt. Gyerekeim természetesen rögtön felvetették, hogy a Real Madridot nem lehet kihagyni egy március 15-ei megemlékezésből. Igazából nem is volt nehéz. Hiszen mit tesz egy fiú, aki hozzájut az apja laptopjához, és leckét kell írnia? Először is megnézi az interneten az előző forduló legszebb góljait. Így rögtön az első „kattintással” a színpad mögötti kivetítőn megjelent Ronaldo, aki a tomboló lelátó örömeire becsavarja a jobb felsőbe a szabadrúgást. (Persze a mama rögtön besiet: kislíam, miket nézel te tanulás címen? „A szabadságra kerestem rá, de ez a fránya számítástechnika... a szabadrúgást hozta be véletlenül...”) Utána már csak a leckével foglalkozik hősünk, és amikor a *Talpra magyarra* kattint, újra a kivetítőt látjuk; egy korábbi nemzeti ünnepen, a Parlament előtt éneklük ismert művészek a *Nemzeti dal*; a párhuzam is megvan – ezúttal a magyar zászlókat lengető hatalmas tömeg, a hangulat szinte egy fociarénát idéz. Annyit azért legközelebb mindenképpen érdemes változtatni, hogy az első jelenetbe valami nagy magyar sikert teszünk. A dobogó tetején álló Kapás Boglárka vagy végre egy jelentős focisikernek örvendő stadionnyi ünneplő magyar látványa még jobban passzolhatna Petőfiékhez. Végül a dolog jól sült el, csak az ötletgazdák, a gyerekeim szomorkodtak, mert az ő iskolájukban sem Ronaldo, sem Real nem volt az ünnepen. ♦

SZÖVEG –
PÓTA RÉKA

(HARC)EDZETT CSALÁD

Amikor irodában dolgoztam, rendszeresen jártam edzeni, hogy ellensúlyozzam az ülőmunka negatív hatásait, és persze, hogy csinos legyek. Az elmúlt bő három évben a rendszeres és klasszikusnak nevezhető sporttevékenység ugyan kimaradt az életemből, és még két gyermeket is szültem, de azért tartom a formám, bár valamivel nyüzögtebb kivitelben. Az eddigi legösszetettebb edzésforma az életemben ugyanis az anyaság lett.

◆ Fanni lányom alig volt pár hónapos, amikor a gyermekorvos, látva aktivitási szintjét és fizikai erejét – a pelenkázón hanyatt fekve, szemmel nehezen követhető sebességgel kalimpált a lábaival, mindeközben a fejét és a felsőtestét ívben előre megfeszítve próbált felülni – megjegyezte: „Maga sem azok közé az anyukák közé fog tartozni, akik a padon ücsörögve hosszan trécselhetnek.” És igaza lett. Bár Fanni gyorsan, sokat és ügyesen is mozog, a fejében megszülető vágyak és ambíciók mindig eggyel előtte járnak fizikai képességeinek. Van, hogy nem is csak eggyel. Újabban például az a mániája, hogy repülni szeretne. Először madár szeretett volna lenni, aztán pillangó. Repül apa ölében, repül futás közben, repül a hintán. Aztán apa fatális meg gondolatlanságot követett el: „érdekességképpen” megmutatta neki az interneten azokat a denevérruhás, sziklákról leugró embereket, akiket ő is úgy szeret nézni. Azóta Fannit hol az asztal, hol a mosógép, hol egy fa tetejéről kell lekapdosni, mielőtt úgy döntene, hogy kipróbálja a siklórepülést. Azután ott van Emma. Ő ugyan nem vágyik röpdösni, de van része benne. A múltkor például a forgóhinta padján állva megpillantotta Fannit, aki tőle méterekre almát majszolt, és gondolta, ő is kér belőle... Nem voltak elég gyorsak a reflexeim, de hála ég, megúsztuk egy orrlehorzsolással. És bár tudja, hogy a kanapéről kizárólag háttal, óvatosan ereszkedünk lefelé, a Mami lépcsőjén ugyanez nem volt egyértelmű, főleg, mivel az összes unokatesója arccal előre rohant le mellette. Közben, bár lelkesen gyakorol, még küzd a stabil két lábon járás kihívásaival is. Fentiekből adódóan nekem is meg kellett tanulnom „röpködni”, a játszótér egyik végéből a másikba, a bolt vagy a lakás egyik

sarkából a másikba, a járda egyik széléről a másikra, hogy a két kis extrém sportolót időben elkapkodjam. És akkor még nem beszéltem azokról a „tornagyakorlatokról”, amelyeket a hétköznapokban rendszeresen végzek! Fanni elunja a pedálos bicikli hajtását, ami pótkerekekkel minimum nyolc kilót nyom, rajta a tizenhét kilós Fanni, akit ilyenkor húznom kell... az egyik kezemmel. Másik kezemmel próbálok irányítani a babakocsit a benne ülő Emmával. Vagy bevásárolok, a teli táskákat a babakocsi két fogójára pakolom, aztán felrángatom az így megpakolt negyedmázsás járgányt a magasföldszinti lépcsősor tetejére. A tízkilós Emmával az ölemben próbálok kinyitni az autót, beemelni az összecukott babakocsit, és közben elkapni Fanni grabancát, aki szökni próbál mellőlem az úttest szélén. Többnyire ilyenkor ejtem el az autókulcsot, és ha lehajlok, és Fanni és Emma is megvan, a nyakamba tóduló hátzszakom tartalmának a fele potyog a járdára és a fejemre. Ilyenkor többnyire már elég feltűnő jelenség vagyok ahhoz, hogy észrevegyen és a segítségemre siessen valaki. Mindezek mellett néha eljárok kocogni, ott legalább agyilag kipihenedhetem magam. Egy kör a Margitszigeten, lassú tempóban és sajátos csöndben, kész relaxáció. Apa más térsza. Neki eleve kétszer olyan hosszú a karja, mint nekem, olyan erős, hogy a múltkor engem is negyedórát cipelt a nyakában hegymenetben, és különben is, ha ő kujtorogni megy a lányokkal, általában én is ott vagyok, tehát már ketten vagyunk kettőre. Szóval neki megmaradt az ülőmunka, meg mellette az edzőtermi sport, de azért ő is eljár futni, meg Fannival biciklizni, és a múltkor egy hosszabb séta után Emmával a karján megjegyezte, hogy legközelebb súlyzók helyett őt viszi a kettlebell edzésre. ◆

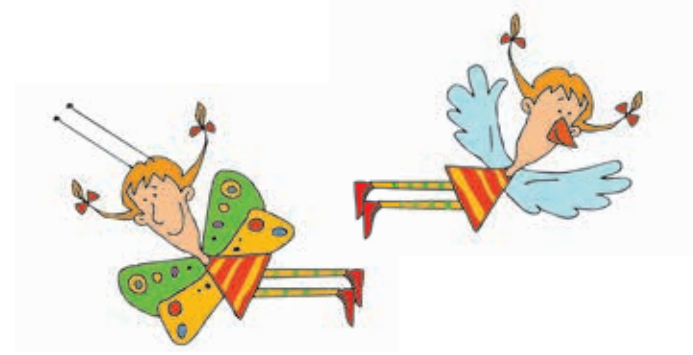

SZÖVEG –
TAHIN RÁHEL

REGGELI TORNA

A tanár bácsi azt mondta, hogy ha a család közösen sportol valamit, az segíti az összetartást, és így még jobban fogjuk szeretni egymást. Nekünk van is egy ilyen sportunk. Évek óta csináljuk, és egyre jobbunk benne.

◆ A reggeli torna a gyerekszobában kezdődik. Mégpedig úgy, hogy minden hajnalban sportot űzünk abból, hogy Apáékat idő előtt felébresszük. Ágó idegesíti Danit, Dani vinnyog, hogy „Ágóóó, nemááá!”, nekem meg korán reggel annyi energiám van, hogy még emlékezni is elfelejtek: például arra, hogy ilyenkor nem szabad hangosan énekelni. Apa a hangzavarra mindjárt felkel, Anya viszont úgy elfárad a gondolattól, hogy megint nem alhatott eleget, hogy nem bír kimászni az ágyból. A végén aztán pontosan akkor kel fel, amikor eredetileg akart, így végül is nem veszítünk időt a lustaságával. Amíg Anya kipihen az ébresztőt, addig mi Apával elkezdjük a reggelit, és már mindenki teljes üzemmódban van, mire Anya levánszorog az emeletről. Csak még összevissza vagyunk egy kicsit. Akkor bejön a konyhába, és mindenkit megölelget, közben azt mondja: „Jó reggelt, kicsi macskám”, meg hogy „Mi volt ez az irgalmatlan nyávogás már megint?” De még nagyon lassú és fáradt, néha csukott szemmel mászkál a konyhában, míg megcsinálja a kávéját. Amikor kész, nem is iszik belőle mindjárt, hanem először csak szaglássza, meg simogatja a forró bögrét: ő így melegít be. De aztán a harmadik kortynál már fel bírja emelni annyira a fejét, hogy ránézzen az ajtó fölötti órára. Akkor feláll, és lassan, olyan kirándulósan, mászkálni kezd a konyhában: uzsonnát készít, elrakja a tányérokat, lesöpri az asztalt, és hogy minden jobban menjen, mindenkivel becsukatja a könyvet és az újságot. Közben egyre katonásabban emlegeti, hogy figyelni kell az időt, mert a végén busz helyett szaladhatunk az iskoláig... és ezt úgy mondja, mintha nem mi lennénk ébren már egy órája! Végül teljesen átveszi az irányítást: – Indulás az emeletre, fiúk! Egy-kettő, fogat mosni! Ekkor kapcsol a család a következő fokozatra: innentől kezdve mindenkinek a legjobb formáját kell hozni. Anya, aki az előbb

még a szemét se bírta kinyitni, most már a száját is ki tudja: míg mi az emelet egyik oldalán, a saját szobánkban öltözködünk, addig ő a másikon csinálja ugyanezt, és mint egy vérbeli edző, kiabálja a lépcsőkoriát a vezényszavakat. „Dani, betúrted a pólódat? Ágó, fésülködj, ne olvass! Boldizsár, segíts kihajtani Dani gallérját! Ágó, abba hagyta az olvasást?! Akinek maszatos a pulóvere, gyorsan dörgölje meg nedves törölközővel!” Nagyon jól csinálja, mert egyáltalán nem lát minket, mégis mindig pont azt mondja, amit kell. Csak Apa nem örül annyira, aki ott áll mellette, és a nyakkendőjét keresi. Szerinte Anyának halkabban kéne kiabálnia, mert az ő dobhártyájának egyáltalán nincs szüksége reggeli edzésre. Cserébe ő is megtornáztatja Anyát még az utolsó percben: olyanokat kérdez, hogy van-e barna zokni a fekete helyett, meg tudná-e csörgetni a telefonját, és hogy nem tudja-e, vajon merre lehet a pénztárcája... Anya meg idegesen keresgéli a barna zokni párját, azután szalad, hogy megtalálja saját telefonját, amivel megcsörgetheti Apáét, végül azt mondja, hogy akkor ma ne használja a pénztárcáját, úgyse szeret költekezni. És amikor ez is megvan, és mindenki csatasorban áll az ajtó előtt, akkor Anya még utoljára ránéz az órára – és jöhet a családi HAJRÁ! Apa rohan az iskolába, mi pedig Anyával a buszhoz. Ez a legnehezebb szakasz. Háromszor kell átmenni az úton, és egyik helyen sincs zebra – van, ahol még járda sem. Nem elég gyorsnak és ügyesnek lenni, hanem közben egymásra is nagyon kell figyelni. Olyan ez, mintha egyszerre lenne sprint, akadályverseny és tájékozódó futás – sőt, ha lekéssük a buszt, akkor már majdnem maraton.

Igaza van a tanár bácsinak: ha mindenki időben odaér az iskolába, akkor jobban szeretjük egymást, mint valaha. ◆